

NAȘTEREA SFÂNTULUI PROOROC IOAN, ÎNAINTEMERGĂTORUL ȘI BOTEZĂTORUL DOMNULUI

(24 iunie)

Soarele cel neapus, Hristos, Mântuitorul nostru, vrând să răsară lumii, și acum plecând cerurile și pogorându-Se în pântecele fecioresc cel mai curat decât cerurile, se cădea mai întâi să iasă luceafărul din cea stearpă, adică Sfântul Ioan Înaintemergătorul, ca să meargă înainte, ca un vestitor, propovăduind și zicând: Vine Cel mai tare decât mine, în urma mea. Deci, împlinindu-se vremea Sfintei Elisabeta ca să nască, a născut fiu la bătrânețile sale din pântece sterp, precum de demult Sara a născut pe Isaac. Mai înainte de a naște Fecioara pe Hristos, a născut cea stearpă, în zilele sale pe Înaintemergătorul lui Hristos, ca acei ce vor vedea nașterea cea peste fire din cea îmbătrânită, să creadă nașterii celei mai presus de fire, care avea să fie din Fecioara cea nenuntită și să zică în sine: „Puterea cea atotputernică a lui Dumnezeu, Care a dezlegat nerodirea bătrânei, aceea este puternică ca și pe Fecioara cea neîntinată să o facă maică”.

Nașterea cea minunată a Sfântului Ioan a fost înaintemergătoare Nașterii lui Hristos cea minunată. Minunea se aștepta după minune; după maica cea stearpă, Maica cea pururea Fecioară; după nașterea cea minunată a Elisabetei, nașterea cea străină a Fecioarei, pentru că la amândouă maicile, rânduiala nașterii covârșea rânduielile firii, așa voind Dumnezeu, Căruia toată firea îi este slujitoare ca unui Ziditor.

Iar după ce Elisabeta a născut, vecinii care locuiau împrejur au auzit de aceasta, asemenea rudeniile și cunoscuții și toți se bucurau împreună cu ea; căci Domnul a făcut milă cu dânsa, ridicând de la dânsa ocară nerodirii de copii. Astfel, s-au împlinit cuvintele Binevestitorului Gavriil, care a zis către Zaharia: Femeia ta va naște fiu și mulți se vor bucura de nașterea lui! Deci pe de o parte se bucurau rudeniile, iar pe de alta, aceia care erau cuprinși cu mare dorință pentru Mesia Cel așteptat, deși nu stiau că a sosit taina întrupării lui Hristos, însă în vremea nașterii Înaintemergătorului lui Hristos, duhul lor se pornea într-înșii spre bucurie, Sfântul Duh veselind inimile lor, ca și cum le dădea o înștiințare pentru câștigarea așteptării lor.

Și în ziua a opta au venit preoții și prietenii în casa lui Zaharia, ca să taie pruncul împrejur și toți voiau să-i pună numele tatălui său, Zaharia; dar maica lui nu se învoia, pentru că, fiind soție de prooroc și născătoare de prooroc, Sfânta Elisabeta era ea însăși plină de darul proorociei. Deci ea proorocește a poruncit ca pruncul cel născut al lor să se numească cu acel nume pe care nu îl auzise de la bărbat, de vreme ce el s-a întors de la biserică la casa sa avându-și legată limba cu amuțire și nu putea să spună soției sale cum a văzut pe îngerul care i-a binevestit zămislirea fiului său și a zis: Vei pune numele lui Ioan. Deci de Sfântul Duh fiind povățuită maica, a numit pe prunc Ioan, ca o proorocită, căci ea a cunoscut proorocește și venirea la dânsa a Maicii lui Dumnezeu și i-a zis: De unde-mi este mie aceasta, ca să vină Maica Domnului meu la mine? Iar cei ce voiau să taie împrejur pruncul, făceau semne tatălui său, cum ar voi să-l numească. Iar el, cerând o tăbliță, a scris: Ioan să-i fie numele lui! Și îndată s-a deschis gura lui Zaharia și limba lui s-a dezlegat din amuțire și vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu.

Atunci toți s-au minunat de acele mari minuni: cum a născut cea îmbătrânită, cum maica și tatăl cel mut s-au unit la un nume, cu care să numească pe fiu și cum, după scrierea numelui, mutul îndată a grăit și, ce a scris cu mâna, aceea a grăit și cu limba. Deci numele lui Ioan s-a făcut ca o cheie a gurilor părinților, deschizându-le spre slava lui Dumnezeu. Astfel a cuprins frica și mirarea pe toți cei ce viețuiau împrejur, pentru că toți cei ce auzeau acestea se minunau cu spaimă de acele preaslăvite minuni ale lui Dumnezeu și se povesteau cuvintele acestea în toată partea muntelui Iudeei, adică în hotarele Hebronului, cetatea preoților, unde era casa lui Zaharia. Pentru că acea cetate, încă din zilele lui Isus Navi a fost hotărâtă

sfințitei seminții a lui Aaron; iar de la Ierusalim și până la dânsa era cale de opt ceasuri. Acea cetate era mai departe de Betleem, la un loc mai înalt, și se numea „cetatea muntelui”, pentru munții săi cei înalți, iar hotarele ei se numeau „părțile muntelui”, precum se scrie în Evanghelie despre Preacurata Născătoare de Dumnezeu: Sculându-se Maria din Nazaretul Galileei, s-a dus la munte degrabă în cetatea Iudeei - adică în Hebron -, și a intrat în casa lui Zaharia și s-a închinat Elisabetei.

Deci, într-acea parte a muntelui, cei ce auzeau de măririle lui Dumnezeu, care se făceau în casa lui Zaharia, se minunau foarte mult și grăiau între ei: Ce va să fie pruncul acesta? Că mâna Domnului era cu el și Dumnezeu înmulțea într-însul darul Său și-l păzea de sabia lui Irod, căci despre minunata naștere a lui Ioan ajunsese vestea până la Irod, care se mira de aceea și zicea: Ce va să fie pruncul acesta? Iar când S-a născut Domnul nostru Iisus Hristos în Betleemul Iudeei și au venit magii de la răsărit, întrebând de Împăratul cel de curând născut, atunci Irod, trimițând ostași în Betleem să ucidă pe toți pruncii de acolo, și-a adus aminte de Ioan, fiul lui Zaharia, de care auzise acele minuni, și a zis în sine: „Oare acela are să fie împăratul Iudeei?” Și, gândindu-se să-l ucidă, a trimis într-adins ucigași la Hebron în casa lui Zaharia. Dar trimișii n-au găsit pe Sfântul Ioan, pentru că, începând din Betleem acea fără de Dumnezeu ucidere de prunci, s-a auzit în Hebron glas și strigare, că nu era foarte departe, și s-a știut pricina acelei strigări.

Și îndată Sfânta Elisabeta a luat pe pruncul Ioan și a fugit în muntele cel mai înalt al pustiei; iar Sfântul Zaharia, precum se scrie în viața lui, era atunci în Ierusalim, slujind după obicei în biserică, în rânduiala săptămânii sale, care se întâmplase tocmai în acea vreme. Deci, ascunzându-se Sfânta Elisabeta în acel munte, se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi, s-o apere împreună cu pruncul. Și când a văzut de sus pe ostași cercetând cu de-amănuntul și apropiindu-se, a strigat către un munte de piatră ce se afla acolo: „Munte al lui Dumnezeu, primește pe maica cu fiul său!” Atunci îndată s-a desfăcut muntele acela și, primind-o pe maică înăuntrul său, s-a ascuns de ucigașii care o căutau. Iar ostașii, negăsind pe cel căutat, s-au întors înapoi la cel ce-i trimisese.

Atunci Irod a trimis la Zaharia în biserică, zicând: „Dă-mi mie pe fiul tău, Ioan”. Iar Sfântul Zaharia a răspuns: „Acum slujesc Domnului Dumnezeului lui Israel, iar fiul meu nu știu unde este!” Iar Irod, mâniindu-se, a trimis la dânsul a doua oară și a poruncit, că, dacă nu-și va da fiul, atunci să-l ucidă și pe el. Deci s-au dus niște ucigași sălbatici ca niște fiare, sârguindu-se să-și săvârșească porunca, și au zis cu mânie către preotul lui Dumnezeu: „Unde ai ascuns pe fiul tău? Să ni-l dai nouă, că așa a poruncit împăratul, iar dacă nu-l vei da, vei muri îndată!” Sfântul Zaharia a răspuns: „Voi îmi veți ucide trupul, iar Domnul îmi va primi sufletul”. Atunci ucigașii, pornindu-se, după porunca lui Irod, l-au ucis între biserică și altar; iar sângele lui, care s-a vărsat pe marmură, s-a închegat și s-a făcut tare ca piatra, spre mărturia lui Irod și spre veșnica lui osândă. Iar Elisabeta, acoperindu-se de Dumnezeu împreună cu pruncul Ioan, petrecea în muntele ce se desfăcuse; pentru că, prin porunca dumnezeiască, li se făcuse lor acolo o peșteră. Tot acolo curgea și un izvor de apă și crescuse înaintea peșterii un finic plin de roade, iar când era vremea mănăririi, acel pom se pleca și-și dădea roadele sale spre mâncare, apoi iar se ridica.

Apoi, după patruzeci de zile de la uciderea lui Zaharia, Sfânta Elisabeta, maica Mergătorului înainte, a murit în peștera aceea. Iar Sfântul Ioan, rămânând singur, a fost hrănit de înger până la creșterea lui și păzit în pustietăți, până în ziua arătării sale către Israel. Astfel păzea și acoperea mâna Domnului pe Sfântul Ioan, ca el să meargă înaintea feței Lui cu duhul și cu puterea lui Ilie și să gătească cale Celui ce venea să mântuiască neamul omenesc. Deci pentru toate acestea să se slăvească Hristos Dumnezeu, Mântuitorul nostru, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh în veci. Amin.
